

Heiðurslimur í Føroya Tannlæknafelag:

Hevur umvælt tenn — í nærnum 50 ár

Eg havi altíð arbeitt, og tí dugi eg ikki at gevast, sigur Mia Trónd Jensen, tannlækni, m. a. í práti við Sosialin

Orð: Dagny
Myndir: Kalmar

Í ár eru liðin 25 ár, síðan Føroya Tannlæknafelag varð sett á stovn. Í hesum sambandi hevur Tannlæknafelagið útnevnt Miu Trónd Jensen til heiðurslim, fyri sitt stóra arbeiði innan tannheilsuna í Føroyum. Mia Trónd Jensen er elsti tannlækni í Føroyum. Hon hevur komandi ár arbeitt í 50 ár í yrki sínum.

Sosialurin hevur havt prát við Miu Trónd Jensen, sum sigur okkum frá arbeiðsviðurskiftunum í teirri tíðini, tá bert tveir tannlæknar vóru í Havn, sum eisini skuldu røkja tenninar hjá skúlabørnum kring um landið.

Løgið bert at biða eftir forsyrgjara

— Sum ung genta helt eg tað vera løgið, at ein bert skuldi biða eftir at bliva gift og fáa forsyrgjara. Eg helt, at tíðin kundi nýtast til annað og betri.

Hetta sigur Mia Trónd Jensen, sum 17 ára gomul fór til Danmarkar at fáa sær útbúgving.

Mia Trónd Jensen var elst av sjei systkjum. Foreldur hennara vóru Stephanía og Trónd Hansen, sum búðu í Gundadali.

— Kaaber tannlækni hevði verið í Føroyum, tá eg gekk í realskúla. Tá fekk eg hugskotið at fara á tannlæknaháskúlan.

— Eg hevði fingið gott realskúlaprógv og tað taldi eins nógv og studentaskúlaprógv.

Í teirri tíðini hugdu teir eftir úrslitunum og eitt vánaligt studentaskúlaprógv taldi ikki meira enn realskúlaprógv — um hetta var betri!

Bert 17 ára gomul og mót at fara á hægri lærustovni í Danmark. Hvussu megnaði tú tað?

— Eg hevði ongantið roynt meg einsamøll, og tað hevði eg hug til. Longsta ferðin mín var ferðing til Húsar á Kallsøynni, har mamma mín var ættað. Tá vóru vit altíð fleiri í ferðalag og tí helt eg, at stundin var

komin, tá eg átti at royna, hvat eg megnaði, tá onnur ikki vóru um meg.

Hvat fekk eina 17 ára gamla gentu at hugsa um tannlæknaútbúgving í 1932. Tað var ikki vanlig útbúgving tá, og helst ikki hjá kvinnum?

— Í hesum tíðarskeiði var tað ikki júst, hvat ein hevði hug til, sum var umráðandi. Tá hugsaðu vit meira um, hvat var brúk fyri. Tórvur á tannlæknum var stórur, og tí valdi eg hesa yrkisgrein.

Mamma stuðlaði meg

Hvat segði mamma tín til at tú fekst útbúgving. Tað var helst ikki vanligt tá?

— Nei, ungar gentur biðaðu eftir at giftast, og tí var ikki vanligt at tær fingi útbúgving. Mamma mín hevði sjálf fingið útbúgving sum handarbeiðslærari og tí stuðlaði hon mær. — Helst hevur hon eisini sæð, at eg ikki júst var ein, sum bara skuldi giftast og fáa børn. Tað hóskaði ikki so væl fyri meg.

Mamma búið á Frk. Barners Kollegium, tá hon gekk í skúla í Danmark, og har fekk eg eisini innivist.

Hvussu var tað at koma til Danmarkar at ganga á hægri lærustovni?

— Eg veit ikki, hvat eg hevði ímyndað mær, men tað var ikki lætt at koma so ungur heimanífrá kortini.

— Eisini skúlaundirvisingin var strævin, tí hinir næmingarnir vóru vaksin

Mia Trónd Jensen: — Nútíðar tannlækna-útgerð er soleiðis háttað, at tú ikki nýtist at kenna pínu í viðgerðini.

Mia Trónd Jensen hevur tó ikki tikið við virkisháttinum at sita, meðan hon arbeiðir. — Eg havi altíð staðið og arbeitt og tað dugi eg ikki at leggja av.

